

fordi Gaarden bliver taget til brugeligt Pant — kan Lyendet sige: Nu, da min Fordring er forfalden, vil jeg have Eksekution for den, uanset Bestemmelserne i Fordringsloven 28de Juli 1841 og Konkursloven, altsaa i Genhold til den gamle Regel af 14de Maj 1834, for saa vidt jeg ikke — hvad jeg har Lejlighed til med det samme at prøve — kan saa det i pantsat Løsøre. Nu kan man jo imidlertid ikke saa Udbyl for en personlig Fordring paa Lyendeløven, medmindre man har Dom, og det vil være for sent for Lyendet at erhverve Dom. Udvalgets Forslag gaar da, for at opnaa, at Tingene straks skal kunne sættes i Bærf, ud paa at gøre det Spring at indføre Udpantning paa dette Tidspunkt. Det er ganske vist en betydelig Afvigelse fra den nu gældende Regel. Man vil indføre Udpantning igen paa et Punkt, hvor man har affastet den, nemlig for rent personlige Fordringer uden nogen som helst offentlig Karakter, og tilmed, som et æret Medlem paaviste, blot for enkelte Lyenders Fordringer, ikke for alle. Ja, det er Konsekvensen af, at man her har med en Lejlighedslov at gøre, og i sidste Instans møder saa det Spørgsmaal: Skal man gaa disse Veje? Det bliver Rigsdagens Sag at afgøre dette, jeg har kun fremhævet Tingene, som den er, fordi det forekommer mig, at i Udvalget har Lovforslaget dog bundet den Fordel, at selv om der kan være delte Meninger om Hensigtsmæssigheden af disse Bestemmelser i §§ 3 og 4, maa man dog indrømme, at saaledes som de nu foreligger, naar man faar de Forandringer, som den ærede Ordfører anførte, kan der ikke fra et almindeligt Lovgivningsstandpunkt være noget afgørende at indvende mod dem. Om de ere hensigtsmæssige eller ikke, er et andet Spørgsmaal. Det forekommer mig altsaa, at til Opnaaelsen af det Formaal, man har stillet sig, kunne i det væsentlige Bestemmelserne tjene som Grundlag. Men, som sagt, det forekommer mig, at § 1 trænger til en anden Redaktion.

Ordføreren (Zahle): Det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds (N. S. Larsen) erkendte jo selv Banstælhederne, som vare forbundne med at affatte dette Lovforslag, fordi det paa saa mange Maader greb ind paa Lyendeløven og Konkursloven og ligesom kom rigtig ind i Hjertet af den danske Lovgivning paa mange Punkter, og det er vist ogsaa ganske sikkert, at hvorledes dette Lovforslag end var affattet, vilde det kunne lykkes en Jurist at kritisere det meget længe og meget skarpt, naar han vilde gøre det. Og naar man saa

er saa uheldig stillet, som det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds er, at man, naar man begynder at kritisere, let kommer saaledes op, at man lader Lidenstaberne løbe af med sig, saa man kommer til at bruge det ene meget haarde Udtryk efter det andet, saa er det ret beklageligt, navnlig naar det forbindes med en Driftighed til at fremsætte Paastande, som kun kunne kontrolleres af Jurister, og som over for Tinget naturligvis kunne tage sig ud, som om de havde langt mere paa sig, end de have. Et saadant Medlem er at beklage, naar han i Virkeligheden — saaledes det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds — har Sympati for den Tanke, som man søger at fremme ved dette Lovforslag, og ikke vil fremkomme med blot gold Kritik, men i Virkeligheden vil fremkomme med Bemærkninger, som skulle sigte til at rette Fejl ved Forslaget, og som kunne blive tagne i Betragtning af Udvalget mellem anden og tredje Behandling, og som man maatte kunde vise Smødekommen. Det er beklageligt, naar et saadant Medlem har den Maade at kritisere paa, som det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds har; thi man kommer let til at vende sig rent bort fra ham og tænke, at han vil søge at ruinere det, som han i Virkeligheden vil bygge op. Jeg som kender det ærede Medlem, optager hans kritiske Bemærkninger med den største Bøvlise, men skal blot tillade mig at paavise nogle enkelte Misforstaaelser, som han har gjort sig skyldig i. — For det første kom det ærede Medlem til at overdrive, naar han sagde, at Forslaget var et ganske nyt. Det er Forslaget ikke. Tanken i det gamle Forslag var, at Lyendelønnen skulde gaa forud for Pantnaverne i det hele; nu er man bleven enig om, at man ikke behøvede at lade den gaa forud for Pant i den faste Ejendom der, hvor Løsøret og den faste Ejendom ere pantsatte sammen. Man har ment, at det vilde være tilstrækkeligt, at Lyendelønnen gif forud for Underpant i Løsøret, ogsaa hvor det er pantsat sammen med den faste Ejendom, da der jo altid paa en Bøvlise vil være tilstrækkeligt af Heste og Køer, Besætning og Inventarium, Pløve, Vogne og Volskredssaber, tærstet og utærstet Sæd til, at Lyendelønnen kan blive betalt, naar Lyendelønnen faar Lov til at gaa forud for Underpant i disse Ting. Det er altsaa en Overdrivelse at sige, at der her skulde foreligge et helt nyt Forslag. Det ærede Medlem sagde, at det var ikke rigtig, at naar Bedriften ophørte at drives for Husbondens Regning, var Lyendet i Virkeligheden frit, og at det ikke var rigtig,